

Revista de revistes

per C.

LA CRISI DE TREBALL A ALEMANYA I LA SALUT PÚBLICA

En un article publicat en "Medizinesche Welt" el doctor von Tyscka afirma que, d'uns 65 milions d'habitants que formen la població total, el 20 per cent, o sigui uns 14 milions viuen de l'ajuda pública. No gens menys, hom remarca que el percentatge de mortalitat no ha estat pas més des de 1925 a 1932, però s'atribueix a que la mortalitat dels nadons i dels nens en els primers anys de la vida no ha pas augmentat. El percentatge no prova, doncs, que la manca de treball no ha influït en l'estat de la salut pública, i, en efecte, les estadístiques de les petites ciutats diuen un altra cosa ben diferent. Per exemple, a la ciutat de Gelsenkirchen (districte del Rhur), on la població consisteix principalment en minaires, i on la manca de treball pren proporcions crescudes, el número de malalts amb diagnòstic cert de tuberculosi ha augmentat en més d'un 20 per cent això mateix ha ocorregut en el raquitisme. A la ciutat de Halle, l'estat de salut dels nens dels obrers sense treball era abans el mateix que el de la població general, però, des de 1930, ha esdevingut molt més dolent. A Berlín, han estat observats més casos de tuberculosi, malaltia de la pell i trastorns nerviosos en els fills dels mancats de feina i s'ha vist que llur pes és més baix que el dels altres infants. A la ciutat de Stuttgart, el número de nens amb tuberculosi precoç ha pujat del 5 al 7 per cent. A Berlín, el pes de les persones assistents a un dispensari públic depenent del municipi ha minvat per terme mig de 3 a 4 quilos.

El dany produït en la salut per la crisi de treball hom considera lògicament que és degut a la deficiència de l'alimentació. Es criteri acceptat que el consum diari de carn per individu ha decrescut de 126 grs. a 82 grams, el de mantega de 16 grs. a 9 grams, el de la llet de mig litre a un quart de litre i el de vegetals i fruites de 194 grs. a 103 grams.

El total de calories consumides, que en temps normals era de 2.651 ha disminuït fins a 2.227.

Aquestes condicions es refereixen als temps

anterior a la reducció de subsidis, o sigui, a juny de 1932, i les actuals condicions és de creure que han d'ésser molt pitjors.

La influència psíquica de la manca de treball és anguniosament tràgica; els que encara treballen viuen amb el temor constant de perdre llurs ocupacions, i quan les perden els vans esforços de procurar-se un altre mitjà de vida els fa arribar a la desesperació. Perden llur equilibri, i la por, l'odi i la inquietud els fan completament inútils per a la lluita per la vida.

LA DEFICIENT ADMINISTRACIÓ SANITARIA A FRANÇA

El director de l'Institut Pasteur de París, doctor Roux, és també membre de la Comissió d'Epidèmies, i amb data 29 de novembre de 1932 féu una comunicació a l'Acadèmia de Medicina tractant de les epidèmies de 1931.

Havia estudiat els informes de 89 departaments, i comença fent l'elogi d'un cert nombre d'aquests informes que arribava a uns deu els quals autors eren viva demostració del que pot ésser fet quan els inspectors sanitaris i altres agents administratius compleixen el seu deure conscienciosament, amb iniciatives i altres diverses bones qualitats, tornant als 79 restants digué que la majoria d'ells tenien una condició comuna, la seva insuficiència.

El doctor Roux blasma els seus autors amb sever comentaris. En la majoria d'aquestes memòries, la informació oferta era limitada a notificacions fetes pels metges, els quals documents àdhuc en molts casos brillaven per llur absència. En alguna de les memòries, el prefecte es deia haver declarat la inexistència d'epidèmies, encara que declarava haver-hi hagut, com de costum, alguns casos de tifoide, diftèria i xarampió.

Tenint en compte l'actual estat de coses, sembla que la febre tifoide ha d'ésser important en la producció de morbilitat i àdhuc d'alta mortalitat en epidèmies locals i familiars que ordinàriament escapen a l'atenció oficial, i que col·lectivament són un seriós problema de sanitat pública.